

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΒΟΥΛΗ

Άγαπητέ μου Νουμά,

Μιά και βρήθηκα εδώ στη Λόντρα, είπα, ως πώς να δώ και την Άγγλική τη Βουλή. Μπαίνω λοιπόν μέσα σε μεγάλη αύλη θολοσκεπαστη, από τη βορεινή, θαρρώ, τη μεριά του μεγαλόπρεπου Γοθικού Παλατιού του Ουέστμινστερ. Κολώνιες μάρμα-
ρυ και πορφύρετης βάσταζαν υλοτρόγυρα τόν κατα-
στόλιστο θόλο. Άδριάντες παρτάσταν από παντού, του Γλάστων, του Πίτ, του Φόξ, κι άλλων ιστο-
ρικών ήρώων. Θεόρατος χρυσός πολυέλαιος κρεμιά-
ται από τόν περίτεχνο θόλο, και μωσαϊκό πολύχρω-
μο σκεπάζει τὸ ἔδαφος σὰ χαλί πλουμισμένο.

Έδώ πέρα στέκονται ὅσοι ξένοι προσμένουνε ν' ἀνεβούνε στὸν ἐξώστη τῶν ξένων, καθὼς και με-
ρικοί γιγαντινοὶ κλητῆρες, μὲ πρόσωπα σοβαρὰ κι ἀγέλαστα. Σιμώνω ἕναν τους, καὶ τοῦ δίνω μ' εὐ-
λάβεια ἕνα γραμματάκι πού εἶχα γιὰ κάποιον Βου-
λευτή. Τὸ πήρε αὐτός καὶ πήγε παραμέσα, σ' ἕνα
ἀπὸ τὰ τρία καμαροσκεπαστα περάσματα τῆς αὐ-
λῆς, νὰ τὸ στείλῃ τοῦ Βουλευτῆ. Ἐκείνη τὴν ὥρα
ὥπως εἶχε ψηφοφορία καὶ δὲν μπορούσε κανένας μῆ-
τε νὰ μῆθ' ἢ νὰ βῆ. Χτύπας ἡ κρυδούνα πού
τοὺς προσκαλοῦσε νὰ ψηφίσουν, καὶ τρέχανε δῶθε
κειθε Βουλευτάδες πού βρισκότανε ἄλλος στὴν Αὐ-
λὴ, ἄλλος στὸ ἐστιατόριο τῆς Βουλῆς, ἄλλος σὲ κα-
νένα ἰδιαιτέρο γραφεῖο ὑπουργοῦ ἢ σημαντικοῦ Βου-
λευτῆ, νὰ προφτάζουμε πρὶ νὰ κλείσουν οἱ πόρτες.

Οἱ ξένοι πού προσμένανε στὴν Αὐλὴ εἶταν ὡς
σαράντα πενήντα. Εἶχε καὶ μερικές γυναῖκες. Στέ-
κουμουν ἀνάμεσά τους καὶ τοὺς κοίταζα ἕναν ἕναν.
Ἄλλος ἀπὸ τὴ Σκωττία, ἄλλος ἀπὸ καμιά Ἀγ-
γλικὴ ἐπαρχία, μερικοί κι ἀπὸ τὴ Λόντρα. Τσιμου-
διὰ ὅλοι τους, σὰν ἐκκλησιά. Πέρασε ἔτσι μισὴ ὥ-
ρα, πέρασε μιά ὥρα. Ἐλεγε ὁ Βουλευτὴς μου. "Υ-
στερ' ἀπὸ ἄλλη μισὴ ὥρα παρουσιάστηκε. Μοῦδωσε
ἕνα πιττάκι, καὶ μ' αὐτὸ τὸ πιττάκι ἀνέβηκα στὸν
ἐξώστη μου.

Μπήκα μέσα, κάθησα. Ἄλλῃ ἐκκλησιά αὐτὴ.
Ὁ ξενώνας γεμάτος. Γεμάτος κι ὁ γυναικωνίτης
ἀντίκρυ, μὲ τὰ καφάσια τὰ σιδερένια, πού μόλις
ξάνοιγες ὄγκιους γυναικίους. Τὸ χτίριο, σὰ γοθικὴ
ἐκκλησιά κι αὐτὸ, μόνο κάτι πιο ἀπλὸ ἀπὸ τὴν
αὐλὴ. Ἐξώστες ὑλοτρόγυρα, γιὰ ξένους, γιὰ Λόρ-

δους, γιὰ Διπλωμάτες, γιὰ ρεπορτέρηδες, τέλος καὶ
γιὰ γυναῖκες. Κάτου πάλι, καθίσματα ἀπὸ τὴ μιὰ,
καθίσματα ἀπὸ τὴν ἄλλη, δρόμος στὴ μέση, κι ἀ-
πάνου ἀπάνου ἕνα τραπέζι, μὲ χαρτιά καὶ κάσες
ἔγγραφα ἀπάνω, καθὼς καὶ τὸ περίφημο τὸ κηρύκειο
τῆς Βουλῆς. Παρακεῖθε, κάτω ἀπὸ τὸ γυναικωνί-
τη, ὁ προεδρικός ὁ θρόνος τοῦ Σπήκαρ. Ὁ Σπήκαρ
εἶχε δυνάμη βασιλικὴ μέσα στὴν Ἀγγλικὴ τὴ Βου-
λὴ. Σὰ μιλάει Βουλευτῆς, σ' αὐτόνα πρέπει νὰ πο-
τείνεται, μὰ κι ἂν ἀπαντᾷ ἀκόμα σ' ἄλλον Βου-
λευτῆ. Ἄν τύχῃ Βουλευτῆ καὶ τοῦ ξεφύγῃ ἄτοπος
λόγος, ἀντιβουλευτικός πού λένε, καὶ τὸν προστάξῃ
ὁ Σπήκαρ νὰ τὸν ἀποσύρῃ αὐτὸ τὸ λόγο, δὲν εἶχε.
Ἡ θὰ τὸν ἀποσύρῃ, ἢ χάνει τὰ βουλευτικὰ δικαιώ-
ματα καὶ διώχεται ἀπὸ τὴ Βουλὴ γιὰ τρεῖς, δέκα,
εἴκοσι μέρες, κατὰ τὸ φταῖσμά. Ὅποιος Βουλευτῆς
θέλει νὰ μιλήσῃ, σηκώνεται. Καμιά φορὰ λοιπὸ ση-
κώνονται δυὸ, τρεῖς ἢ καὶ πιάτωροι. Ὁ Σπήκαρ
τότε θὰ πῇ ποῖον πῆρε τὸ μάτι του πρῶτα, καὶ τό-
τες οἱ ἄλλοι θὰ κάτσουνε. Φορεῖ μαῦρο ρῆσο, κι ἄσ-
πρη περούκα, σὰ δικαστής. Ἐτσι εἶναι φορεμένοι
κ' οἱ τρεῖς γραμματικοὶ τῆς Βουλῆς ἀπὸ κάτω του,
μπρὸς στὸ τραπέζι. Ἄλλος γράφει, ἄλλος φυλλαδι-
ζει βιβλία.

Οἱ Βουλευτάδες, στὴ θέση τους ὅλοι. Οἱ κάσες
ἔγγραφα εἶναι βαλμένες στὸ τραπέζι ἀπὸ τὴ δεξιὰ
τῆς μεριᾶ τοῦ Σπήκαρ, ἀπ' ἐκεῖ πού στὴν πρώτη
σερὰ κάθονται ὅλοι οἱ Ὑπουργοί. Ἀπὸ πάνω τους,
στ' ἄλλα καθίσματα, εἶναι ὅλοι οἱ φιλελεύτεροι, κα-
θὼς κι ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ μεριὰ πάλι ἡ Ἀντιπολί-
τεψη, οἱ Τόρρηδες, μὲ τοὺς ἀρχηγούς τους στὴν πρῶ-
τη σειρά. Ἀπὸ τὴ μεριὰ αὐτὴ τῶν Τόρρηδων κάθουν-
ται κ' οἱ Ἰρλαντέζοι, καθὼς κ' οἱ Ἑργατικοί—
καινούργιο κόμμα ἀπὸ καμιά ἰσπανταριά μέλη,
σταλμένα νὰ νοιάζονται τὰ συμφέροντα τῶν ἔργα-
τῶν.

Γεμάτη λοιπὸν ἡ Βουλὴ. Κατὰ κακὴ μου τύ-
χη ὅμως, δὲ συζητοῦσαν τίποτις μεγάλο ζήτημα,
μόνε διορθῶνανε τὸν κανονισμὸ τῆς Βουλῆς, γιὰ νὰ
μὴ γίνεταί χασομέρι ἐξαιτίας τοὺς πολλοὺς και-
νούργιους νόμους πού εἶχε στὸ πρόγραμμά του τὸ νέο
τὸ Ὑπουργεῖο.

Μιλοῦσε ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἰρλαν-
τέζων, ὁ Ρέντμοντ, ρήτορας γνωρισμένος. Εἶτανε ζή-
τημα ἂν ἔπρεπε Τετράδῃ νὰ σφαλάνῃ ἡ Βουλὴ, ἢ
Παρασκευῇ, κι αὐτὸς ἤθελε τὴν Τετράδῃ. Κι ὁ λό-
γος του, ἐπειδὴ τὴ δουλειὰ τῆς Βουλῆς δὲν τὴν

εἶχε γιὰ πάρεργον, πού νὰ εὐκολύνῃ τοὺς ἐπαρχιω-
τες νὰ φεύγουν ἀπὸ Πέμπτῃ βράδυ, καὶ νὰ γυρίζουν
ἴσως Τρίτῃ πρωΐ, παρὰ ἔλεγε πὼς ἡ δουλειὰ τοῦ πο-
λιτικοῦ εἶναι μόνο ἡ πολιτικὴ, καὶ ἐπειδὴ εἶναι βα-
ρεὰ δουλειὰ χρειάζεται διακοπὴ στὴ μέση τῆς βδο-
μάδας νάνεσαλιν ὁ Βουλευτῆς. Ἐπὶ ζήτημα, κι ὡς
τόσο τὸ ζωντάνεψε κάμποσο, ὁ ξυπνὸς Ἰρλαντέζος
μὲ τίς τυπικὲς του τίς νοστιμιές, καὶ περάσανε με-
ρικά γέλοια ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ τοῦ χτίριου. Γέλοια
ὅμως μετρημένα, σὰν εἶδος θρησκευτικὰ κι αὐτὰ.
Ἄλλου πάλι βγαίνανε μερικά χῆρα χῆρα, (ἀκούστε,
ἀκούστε), ἢ καὶ πιο ξεσερμένες φωνές πού σημαί-
νανε νὰ πούμε «ἐπιδοκιμασία». Ἐχε κι ἄλλα εἶδη
φωνές ἢ ἀγγλικὴ ἢ Βουλὴ, λόγου χάρι τὰ σαρκ-
στικά γέλοια. Εἶναι κ' οἱ φωνές τῆς ἀνυπομονησίας,
σὰ βαρεθοῦν τὰ μέλη καὶ θέλουνε νὰ γίνῃ ψηφοφο-
ρία νὰ τελειώσουν. Βγάζουνε λοιπὸν τότες κάτι σὰ
γάβγισμα σκυλιῶν ἢ σὰ γεράνια. Βάιντ, Βάιντ, Βά-
ιντ, ἀντιπαραλεῖ μέσα στὴ Βουλὴ μερικά δεφερόλε-
φτα, κι ἄξαφνα ἡσυχία πάλι. Αὐτὸ συνέβηκε μ' ἕ-
ναν ἄλλο ρήτορα πού σηκώθηκε κι ὁ βλοημένος ξεί-
χασε νὰ τελειώσῃ. Σηκώθηκε ὕστερα ὁ ἀρχηγὸς
τῶν ἔργατικῶν, ὁ Κέρ Χάρντυ, καὶ μίλησε κι αὐτὸς
λίγη ὥρα. Κοντούλες, μὲ μαῦρο σακάκι, ὄχι ρεδεγ-
κότα καθὼς ὁ δικηγόρος ὁ Ρέντμοντ, μὲ καλοῦτσικο
ὅμως διμηλικὸ κι αὐτός. Μίλησαν κατόπι κι ἄλλοι.
Τέλος σηκώθηκε κι ὁ Πρωθυπουργός, ὁ Σέρ Κάμ-
πελλ Μπάνερμαν. Χοντρός, ἀψηλός, καὶ καλοφορεμένος
σὰ νὰ πῆγαινε βίζιτα, φρέσκος φρέσκος, κι ἄς εἶταν
δλόασπρα καὶ τὰ μαλλιά του καὶ τὸ βυζαντινὸ του
τὸ μουστακάκι. Φαίνεται πὼς ὑποστήριζε τὴν Πα-
ρασκευῇ. Δὲν πολυμίλησε αὐτὴ τὴ φορὰ, κατόπι ὅ-
μως σάνε συζητοῦσαν ἄλλο ἄρθρο τοῦ κανονισμοῦ,
εἶπε πώτερα, καὶ βρῆκε τρόπο νὰ παραχώσῃ μερι-
κὲς ἀπὸ τίς ἐπιλοικὲς, τίς σκωτσέζικες νοστιμιὰδες
του, τὴν εἰρωνεῖα ἐκείνη τὴν καλόκαρδῃ τῶρα, πού
ξέρει ὅμως καὶ τὴν κάμνει πικρὴ σὰ θέλῃ κι ἄς μὴν
εἶναι ἀπὸ τοὺς πρῶτους ρήτορας σήμερα.

Σὰν τέλειωσε ἡ συζήτηση, εἶπε ὁ Σπήκαρ πὼς
ὅσοι εἶναι γιὰ τὴν Τετράδῃ ἄς φωνάξουνε Ἀη (ναί).
Ἀη, Ἀη, Ἀη, ἀκούστηκε ἄξαφνα ἀπὸ μερικούς. Κι
ὅσοι πάλι εἶναι γιὰ τὴν Παρασκευῇ, νὰ φωνάξουνε
Νέη, (ὄχι). Καὶ βγήκανε πάλι μερικές φωνές Νέη,
νέη, νέη. Ὁ Σπήκαρ τότες ἀποφάσισε πὼς τὰ Νέη
εἶναι τὰ πώτερα, μὰ πὼς θὰ γίνῃ καὶ σωστὴ ψη-
φοφορία. Σηκώθηκαν τότες καὶ βγήκαν ὅλα τὰ μέλη,
κ' ἔμεινε ἀδειανὴ ἡ Βουλὴ. Μετὰ μερικὴ ὥρα ἄρ-

— Ἀς ἔχῃ πομονὴ νὰ δουλέψουμε...

— Ἐ! παιδί μου! δὲν εἶχε πιά πομονὴ κ'
ἐγὼ τὴν ἔχασα!... Ἀχ! μαῦρτ' μου, στραβὴ μου
μοῖρα, σὲνα πρέπει τὸ μούντζωμα, νά!...

Δὲ λυγίζανε πιά τῆς γριᾶς τὰ γόνατα· πετά-
χτηκε δρόσθη, σὰν κάτι νὰ τὴν ἀγκύλωσε, στύλωσε
στὸν οὐρανὸ τὴ φαρμακερὴ ματιά της, σὰ νὰ βλεπε
κεῖ τὸν ὄχτρο πού τὴν παιδεύει, καὶ τέντωσε τὰ
μαυρισμένα της δαχτύλια σ' ἕνα βλάστημα μούν-
τζωμο...

— Παναγίτσα μου!.. Ἀντριχίασα! Καλὴ
μάνα, σὺ τὴν ἔβγαλεις αὐτὴ τὴ βλαστήμια;

— Χρόνια τώρα ξακαλοῦθοῦν οἱ τυραγνίες μου,
δὲν εἶναι μιὰ, δὲν εἶναι δυὸ, τοῦ λιναριοῦ τὰ πάθη
τράβηξα, ἢ μαυρομοῖρα· χάνω τὸν πατέρα σου, χάνω
τὸν ἀδερφό σου, κακοπαυτίζω τὴν ἀδερφή σου·
χρέη πὸ δῶ, χρέη πὸ κεῖ· οὔτε προσευκὲς, οὔτε με-
τάνοιες πιάνουνε· τύφλα, τύφλα! ἀεὶ στὸ
διάολο κι ἄκόμα πάρα καὶ! στάχτη καὶ κουρνιαχ-
τός!

— Παναγία σῶσέ μας!

— Εἶναι, λέει, κακιά· μ' ἔκανε ἡ περίστασις
καὶ κακιά καὶ βλάστημη!

— Νὰ φέρομε τὸν παππᾶ, νὰ μᾶς ἀγιάσῃ, μαν-

νούλα μ'...

— Ἄει, μωρή, τώρα ποῖος χτυπάει πάλι τὴν
πόρτα κι ἂν εἶναι ὁ χροσελέτης πὲς του πὼς ἔ-
φυγα!

Σὰν ἄνοιξ' ἡ Λενιώ τὴν πόρτα μπῆκε μέσα
θαρρετὰ, χαμογελῶντας, ἕνα φραγκοφορεμένο παλ-
λικάρι, ψηλὸ, λεβέντικο, χαριτωμένο· παράτησε
χάμου μιὰ ταξιδιωτικὴ βαλίτσα πού βαστοῦσε καὶ
τίς κοίταζε γλυκὰ, μ' ὄψη δικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, πού
καρὸ λαχταροῦσε νάρθῃ στὴν ἀγκαλιά τους, νὰ σβύ-
σῃ μὲ τὰ φιλιὰ τους τὸν πόνο του· γιὰ μιὰ στιγμὴ
φάνηκε κιόλας πὼς θὰ τίς ἀγκάλιαζε, μὰ, σὰν κάτι
νὰ τὸν μπόδιζε, περιορίστηκε νὰ τοὺς σφίξῃ μοναχὰ
τὰ χέρια, μ' ἕνα ἡγαρδιακό—Καλὴ σπέρα, σταυ-
ρομάνα! καλὸς σὰς βρῆκα!

— Καλῶς τινε, μουρμούρισ' ἡ γριά, κοιτάζον-
τάς τον μ' ὑποφία κατὰματα· πὼς, μὲ τὸ καλὸ,
στὸ φτωχικὸ μᾶς;

— Δὲ μὲ θυμάσαι, κυροῦλα, γιατί πέρασε και-
ρὸς πού δὲν εἰδωθήκαμε, μὰ γὼ ποτὲς δὲν ξεχνῶ τὴν
καλοσύνη τοῦ σπιτιοῦ σας.

— Καλὸ νάχης!

— Εἴμουναι παιδάκι πού πέρασα νὰ βράδῃ πὸ
δῶ μὲ τὸν πατέρα μου καὶ μᾶς φιλέψατε στὸ σπῆτι

σας, ὡς νὰ ζημερώσῃ ζοῦσε τότε—συχώριο νάχῃ—
ὁ ἄντρας σου καὶ σὰ μᾶς εἶδε ξένους στὸ χωριὸ, κα-
ταμεσῆς τοῦ δρόμου, σὰν ἀδέρφια μᾶς περιποιήθηκε.
Χριστιανὸς ἀνθρώπος, ὁ καημένος!

— Ὁ μακαρίτης ὅλα τέτοια ἔκανε μὰ γι' αὐ-
τὸ δὲ μείνανε τὰ παιδιὰ του στοὺς πέντε δρόμους—
τάποκρίθηκ' ἡ γριά θυμωμένη, σὰ νὰ θελε νὰ δείξῃ,
πὼς δὲν τὴν κολακεῖαν πολὺ τὰ λόγια του.

— Ὅχι δὰ, κυρά, — τόλμησε νὰ πῇ τὸ παλλι-
κάρι—μακάρι κάθε χριστιανὸς νὰ τὸν μιμῶτανε· τί
ἄλλο ἔχει κανεὶς νὰφίση πὸ πολῦτιμο πὸ τίς εὐλο-
γίες τοῦ κόσμου γιὰ τὰ ἔργατά του;

— Νὰ μὲ συχωρᾷς ἡ ἀφεντιά σου! Κάλλιο τῶ-
χω νάφινε ψωμί στὰ παιδιὰ του κι ἄς μᾶς λείπανε
τοῦ κόσμου οἱ εὐλογίες... Ἀς τονε τώρα τὸν ἄν-
τρα μου, καὶ μοῦ βρῖσκεται, καὶ πὲς μου τοῦ λόγου
σου τί θέλεις;... ἔρεῖς, βραδυάει καί...

— Κυρά μου, ἡ τύχη μ' ἔρριξε πάλι στὸ χω-
ριὸ σου δίχως κανένα γνώριμο· ἤρθα πὸ τὴν ξενιτειὰ
καὶ πᾶω σπῆτι μου στὸ Ἐροχώρι· θυμήθηκα τὸν
ἄντρα σου καὶ μοῦπανε πὼς πῆθανε· τότες, ἀφοῦ
δὲν ἔχει δῶ κἄνα χάνι, προτίμησα νὰρῶ στὴ χῆρα
του πάρα σ' ἄλλον... μιὰ νύχτα εἶναι, θὰ περάσῃ!

— Ἐτσι τὸ σκέφτηκες τοῦ λόγου σου, μὰ νὰ
ἰδοῦμε καὶ μεῖς ἂν μπορέσουμε νὰ σὲ δεχτοῦμε· καί-

χισαν πάλε και μπαίναν ένας ένας αποπίσω από την έδρα του Σπήκαρ, της Τετράδης από τη μία μεριά, της Παρασκευής από την άλλη, και δυο μέλη από την κάθε μεριά μετρούσανε. Σάν ξαναμπήκαν δλοι και τέλειωσε το μέτρημα, φώναξε τους αριθμούς ο Σπήκαρ, κ' είπε πως κέρδιτε ή Παρασκευή.

— Πώς σου φάνηκε; με ρώτηξε ο φίλος μου ο Βουλευτής σάν έβγαίνα να φύγω, ύστερα από λίγη ώρα.

— Σάν τα δικά μας άπάνω κάτω, του άποκρίθηκα.

Ο φίλος σου
Α.

ΚΥΝΗΓΗΤΡΑ

Ώραϊο το δέλι και στα ούράνια ή δύση.
Τών άηδονιών που τραγουδούνε είν' ώρα.
Κάποιο δέλι μαγευτικό σάν τώρα,
Παιδούλ' άπάρθενη σ' ελχ' άντικρύση.

Με το φτερό στην κόμη, τοξοφόρα
Κυνηγήτρα που πάει να κυνηγήση
Φαινόσωνα, τις πέρδικες στη βρύση,
Και τα λάφια στη δασωμένη χώρα.

Κ' έρριξες μια σούτα κ' ηδρ' έμένα.
Από τότε, δέν τρέχω κυνηγάρης
Τών άγριμυών, δέν τρέχω καβαλάρης

Να βρω και να σκοτώσω τόν άράπη.
Παντού με σέρνει έμένα μιάν άγάπη,
Νύχτα και μέρα τρέχω νάβρω έσένα.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

Η Έθνηκή Τράπεζα δέχεται έντόκους καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας στεργλίνας άποδοτάς εις ώρισμένην προθεσίαν ή διαρκεία Αί εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται εις το αυτό νόμισμα εις δ έγένετο ή κατάθεσις εις χρυσόν ή δι' έπιταγής ύψους (chèque) επί του έξω-τερικού και έπιταγών του δμολογιούχου.

Τόκοι έπείλονται και οι τόκοι των δμολογιών πληρώνονται εν τώ Κεντρικώ Καταστήματι και τή αίτήσει του καταθέτου εις τώ Έποκαταστήματι της Τραπεζής, εν Κερκύρα Κεφαλληνία και Ζακύνθω διζ των έποκαταστημάτων της Ιονικής Τραπεζής.

Τόκοι των καταθέσεων

1	1/2	ταίς 0/0	κατ' έτος δια καταθ. 6 μηνών
2	"	0/0	" " " 1 έτους
3	1/2	0/0	" " " 2 έτών
2	"	0/0	" " " 4 έτών
4	"	0/0	" " " 5 έτών

Αί δμολογίαι των έντόκων καταθέσεων εκδίδονται κατ' έλογον του καταθέτου νομαστικά ή άνώνομοι.

να πούξερεις, παιδί, πάνε τώρα, πετάζανε! τώρα ούτε διπλά χράμια και παπλώματα έχουμε, ούτε ραγιά περίσσια για να φιλεύουμε και μουσεφιέρδες!

— Άκουσε, κυρά μου—είπ' ο νιός ήμερα ήμερα, σά να μην είχε μέσα του χολή—δὲ σ'αζ ζήτω μεγάλα πράματα· ψωμί κ' έλιές και μια γωνιά να γύρω· πλούσιος δέν είμαι μά κανείς δὲ ζημιώνεται πό μένανε... νά! πάρε τούτο το πεντάρικο για το νοίκι της βραδυάς... είναι λίγα;

— Καλέ μάννα, τί χαζεύεις; δέν τόν κρατάμε, τό χριστιανό, σάνν πλερώνει κι όλας;—μουρμούρισε κρυφά ή Λενιώ στη μέννα της, που σά ντροπιασμένη στεκότανε και τόν κοίταζε, μὴν έχοντας τί να πῇ στην τόσο καλοσύνη του.

— Σάν ήρθες πιά, τάποκρίθηκε, παίρνοντας το πεντάρικο χαμογελασμένη, θά σὲ κρατήσουμε για να μην τρέχης άλλο νύχτα· μά, σου τόπα, παιδί μου, πολλά πράματα μὴν περιμένεις σὲ φτωχόσπιτο.

Η γριά του πήρε τῇ βαλίτσα κ' ένα βαρύ πανωφόρι πούφερε και τὴν έμπασε στο χαμῶγι της. Είτανε Γεννάρης και χιονιάς δυνατός απ' το πρωί τις φοβιρίες· τῇ νύχτα σύγουρα θά τῷ στρωνε το χιόνι, που μόλις βασίλεψε ο ήλιος έρχισε να σκορπίζεται τρελλά σὲ πυκνὲς πυκνὲς τουλούπες. Όζω κατάθολος ούρανός και βορριάς παγωμένος μέσα γδύμνια

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΪΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για τὴν 'Ελλάδα αρ. 10.—Για το 'Εξωτερικό αρ. 10

20 λεφτά το φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κδόκια της Πλατείας Συντάγματος, 'Ομόνοιας, Έπουργείου Οικονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιδόρου (Οφθαλμιατρεῖο), Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου ('Ομόνοια), στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια) στα βιβλιοπωλεία «'Εστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (δόδος Σταδίου, άντικρύ στη Βουλῇ).

Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΚΑΛΑ

και τα ζήτω και τα λουλούδια κι ο ένδοξιασμός μας, κ' είχε δίμο ο Έδουάρδος να συγκινηθεί με τὴν εγκάρδια ὑποδοχή που του κάναμε. Ο λαός άπόδειξε μ' αυτή δχι μόνο πως είναι φιλόξενος κ' ευγενικός μά και πως δέν ξεχνάει δ,τι χρωστάει στο μεγάλο Άγγλικό Έθνος, κι ακόμα περισσότερο πως δέν ξεχνάει τὴν ὑποδοχή που γίνηκε πέρου στο Βασιλιά μας στη Λόντρα.

Χάρισμα μεγάλο και ή ευγνωμοσύνη, και ο λαός μας άπόδειξε τὴν περασμένη Τρίτη πως δέν του λείπει αυτό το χάρισμα. Να θυμάται όμως και κάτι άλλο ο λαός μας· να θυμάται πως πέρου οι Γαλλικὲς κ' οι Έγγλέζικες έφημερίδες, μιλώντας για το ταξίδι του Βασιλιά μας στο Παρίσι και στη Λόντρα, ὑμνήσανε μόνο το συγγενολόγι του Βασιλιά μας και τὴν άρχαία δόξα μας· για μὰς τους σημερινούς,

τους ζωντανούς Ρωμιούς, εὔτε λέξη. Κι δικαίω πριν από το Βασιλιά μας; πήγε ο Βούργαρος 'Ηγεμόνας στο Παρίσι, οι Γαλλικὲς έφημερίδες ξεδιάσανε δια τα στολίδια της γλώσσας τους για να ὑμνήσουνε τους σημερινούς Βουργάρους και νάν τους δώσουνε τὴν πρώτη θέση στο μέλλον της 'Ανατολῆς.

— Μὰ οι Βουργάροι δέν έχουν τόσο ένδοξους προγόνους σάν τους δικούς μας, ούτε ο 'Ηγεμόνας τους τόσο δυνατό συγγενολόγι σάν το συγγενολόγι του Βασιλιά μας!

Έτσι μὰς έλεγε τότε κάποιος φίλος, ίσως για να ξελαφρώσει τὴν ψυχὴ του από τὴν πίερα που τῇ βάραινε. Κι όταν του είπαμε,

— Μὰ οι Βουργάροι έχουν παρὸν και μακρό να μὰς έλειπε δ,τι έχουμε και να είχαμε δ,τι έχουν.

ο φίλος έσκυψε το κεφάλι και δέν άπάντησε.

Υστερα λοιπόν από κάθε τέτια επιτυχία μας, σάν τὴν γιορτὴ της Τρίτης, δέν πρέπει να ξεπλύνουμε τὴν ἄριδα μας πάνου στους λουλουδοστρωμένους δρόμους, σά να νικήσαμε τὸν δχτρό. Το έναντίο, πρέπει να κοιτάζουμε με ποιό τρόπο να νικήσουμε τὸν δχτρό, δχι μοναχά τὸν απ' δξω, μά και κείνον που κλειούμε στην ψυχὴ μας, το μεγάλο δχτρό που μὰς αποκοιμίζει με τα τέτια και μὰς κάνει να δνειρευόμαστε πως μόνο οι ὑποδοχές, οι άγῶνες και οι διαδήλωσης είναι αρκετὲς για να δείξουν πως ένας λαός είναι ζωντανός.

Ανάγκη να τα θυμούμαστε δλ' αυτά και να μην ξεχνούμε ακόμα πως ο Ρωμαϊκός λαός, ἄμα ή μεγάλη αυτοκρατορία ζύγωνε στο τέλος της, ζητούσε από τους Αυτοκράτορες του ψωμί και θεάματα, panem et circenses, και πως ύστερ' από τὴ νίκη του Δούη στο Στάδιο ήρθε ή καταστροφή του έννενηντα έφτά. Καλό νάν τα θυμούμαστε δλ' αυτά γιατί, αλήθεια χίλιοι πωμένη, ή ιστορία είναι ο μεγαλύτερος δάσκαλος.

ΚΙ ΑΛΛΗ

φορά έτυχε να γράψουμε για το φίλο μας κ. Τημ. Σταθάπουλο. Είναι ο πιο Ρωμιός δημοσιογράφος απ' όιους μας, αλήθινός Ρωμιός και στις σκέψεις του και στο γράψιμό του και στις ιδέες του και σ' όλα. Δέν πολυσκατίζεται για ύψος· δ,τι τούρχει κι όπως τούρχει στο κεφάλι του το γράφει. Όταν τον διαβάσεις, θαρρείς πως βλέπεις μπροστά σου έναν δλα-

και φτώχεια και γρουσουζιά. Το χαμῶγι τους είτανε σὲ δυό κάμαρες χωρισμένο, με μια πόρτ' άνάμεσα· στη μέσα κάμαρα, πούχε και τζάκι, βάλανε τα καλύτερά τους πράματα, τις κασίλες, ένα παλιοτράπεζο, κάνα δυό σκαμνιά κ' ένα ξύλινο κρεβάτι· ψηλά το καντήλι άχνοφάτιζε τὴν εικόνα της Παναγιάς, με το παρήγορο, το πονετικό χαμογέλιο της, μονάκριβο κει μέσα στολίδι. Η μπροστινή μεγαλύτερη κάμαρα, το έμπασμα, είτανε σάν κελαρικό, που πολλές του σπιτιού λάτρες γενόντανε· μια σκάλα ξεχαρβαλωμένη έφερν' από κει στ' άνῶγι τους, ένα μακρινάρι πούχανε στημένα ούλα της υφάντρας τα σύνεργα, δυό άργαλειούς, άνέμες, κρεμαστέρα, ζύστρες τῷ μαλλιώ κι άδράχτια. Κει πάνω πιδ ἄσυχια και καθάρια γινόταν ή δουλειά τους. Παντού στο σπίτι έβλεπε κανείς τὴ φτώχεια και τὴν κακομοιριά τους· οι τοίχοι μαυρισμένοι από τὸν καπνὸ, άξεσκόνιστοι, γεμίσανε στις γωνιὲς άρχνες, που για στολίδι θαρρείς απ' το ταβάνι κρεμιώτανε· ο άγέρας είχε λεύτερη διάβα στα στενά παραθύρια τους με τα ξεκάφρωτα παραθυρόφυλλα και και τα κολλημένα παλιόχαρτα στα σπασμένα τζάμια. Ούτε ίσκιος νοικοκυροσύνης και τάξης φαινότανε· γυναίκας χέρι πό κει μέσα δέν πίστευες να πέρασι!... Το χωματένιο πάτωμα γεμάτο σκουπίδια· το κρεβάτι με στρω-

σίδια λερά και κουρελλιασμένα· στο τραπέζι ξεχαστήκανε πὸ το μεσημέρι τα σκουτέλια τους άπλητα· μέσα στο κελαρικό ούλα τους άνακατωμένα, τίποτα σὲν τόπο του· τὴ μια γωνιά ή σκάφη που ζυμώνανε γεμάτη παλιόνερα και δίπλα τῇ τριπτα και άγάνωτα τετζερέδια τους· σ' άλλη γωνιά, πάνω σ' ένα πάτερο λοξά κερρωμένο, κουνιόζανε πεντέξη κοτούλες, έχοντας πό κάτω τους ένα σωρό πατάτες και κρεμμύδια· τσάπες, δικέλια κι άζινες δῶθε κειθε πεταμένα· δίπλα στην πόρτα στίβωγμένα κουτσούρια κι άδειανός ο τόπος κάτω πό τῇ σκάλα τους· ένα μικρό βαρελάκι του κρασιού κημάρωνε παρείκει, σωστός βασιλιάς μέσα στ' άλλα!

Σά μπήκανε στο σπίτι άναψ' ή γριά το λυχνάρι της, που πάν' απ' το τραπέζι κρεμότανε, κ' έδωσε στο μουσαφίρη ένα σκαμνί να κάτση. Τα φτωχικά λυχνάρι, καπνίζοντας, με φῶς τρεμουλλιαστό, θαρρείς, απ' τὴ ντροπή του, έδειχνε τα χάλια τους στα ξένα μάτια, που με πόνο και συλλοή παντού τα μάτια τους τριγυρίζανε...

— Τί κοιτάς, βρε παιδί μου—είπ' ή γριά σὲν ξένο, νοιώθοντας τὴ σκέψη του—τὴ φτώχεια για τὴν προκοπή μας; ἄμ που μὰς μένει καιρός να μπαλωθούμε και να βολέψουμε λιγάκι και το σπίτι! Γὼ τρέχω σάν τὴν άδικη κατάρρα στα χωράφια· τὰ